

ע"פ 2580/14 - אבו ליל חסן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 2580/14

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

המבקש: אבו ליל חסן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש: עו"ד זאב ניר

בשם המשיבה: עו"ד עדי שגב

החלטה

1. מונחת לפניי בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר בפועל של 18 חודשים, אשר הושת על המבקש בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (ת"פ 18264-10-13, כב' השופט ת' כתילי). בקשה זו הוגשה בד בבד עם הגשת ערעור על חומרת גזר הדין לבית משפט זה.

2. המבקש הורשע על פי הודאתו בכתב האישום שייחס לו שני אישומים, במסגרת הסדר טיעון אשר לא כלל הסכמה לעניין העונש, ביחד עם נאשם נוסף בשם סברי בן עלי שאני (להלן: נאשם 1), לו יוחסו שמונה אישומים. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, המבקש ונאשם 1 ביחד עם שניים אחרים, נאסר ואבו מוחמד-חאג', קשרו קשר במטרה לגבות כספים ממספר חייבים בדרך של סחיטה באיומים. לפי האישום הראשון בעניינו של המבקש, לאחר שאבו מוחמד-חאג' איים טלפונית על חייב שסירב לדרישה לשלם סכום העולה משמעותית מהסכום אותו חב תחילה, הגיע המבקש למקום עבודתו של החייב לשם קידום הסחיטה. המבקש איים על החייב ואביו באומרו בין היתר שמדובר באנשי "מאפיה" ו"יותר טוב יהיה לו שישלם את החוב". אביו של החייב הסכים לשלם את הסכום היות וחשש מהתממשות האיומים. על פי האישום השני, הגיע המבקש באותה תקופה למקום עבודתו של נסחט נוסף, מסר לו כי אבו מוחמד-חאג' מעוניין לדבר עימו בנוגע להמחאות שלא נפרעו ולקח את מספר הטלפון של החייב, תוך שאמר לו כי מדובר ב"מאפיה" ובאנשים "שכדאי לו לא להתעסק איתם". הנסחט שילם את הסכום המבוקש מחשש לפגיעה בגופו או ברכושו על ידי הסוחטים.

בגין מעשים אלו הואשם והורשע המבקש בעבירות של סיוע לסחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, עבירה של סיוע לסחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא בצירוף סעיפים 29 ו-31 לחוק העונשין ושתי עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין. נגזרו עליו 18 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, תשעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור על אחת מהעבירות בהן הורשע בכתב אישום זה וקנס על סך 10,000 ₪. בית המשפט המחוזי נעתר לבקשת בא כוח המבקש ועיכב את ביצוע גזר הדין לתקופה קצרה לצורך התארגנות.

3. בבקשה שלפניי טוען בא כוח המבקש כי יש לעכב את ביצוע עונש המאסר עד למתן הכרעה בערעור, בייחוד לנוכח סיכויי הערעור הגבוהים לידיו, ובהתחשב בעברו הנקי של המבקש עד כה ובכך שכיבד את התנאים המגבילים של שחרורו. לדבריו, שגה בית המשפט המחוזי מארבעה טעמים. ראשית, בקביעתו מתחם ענישה נפרד לכל אחד משני האישומים, ומבלי להבהיר בשורה התחתונה של פסק הדין את מידת החפיפה או הצטברותם של העונשים כמחויב בסעיף 40(ג) לחוק העונשין. שנית, מתחם הענישה ההולם שנקבע לגבי כל אחת מעבירות הסיוע לסחיטה באיומים, בין 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות לבין 24 חודשי מאסר בפועל, גבוה מדי בהינתן שמדובר במסייע ולא במבצע עיקרי ולנוכח טיבו של הסיוע. שלישית, קיימתסתירה בין הכרעת בית המשפט לפיה יש לקבוע את עונשו של המבקש ברף הנמוך של המתחם לאור חלקו היחסי בביצוע העבירות, עברו הנקי, מצבו הכלכלי הרעוע והתסקיר החיובי בעניינו, לבין העונש הסופי שנגזר על המבקש. רביעית, ישנה פגיעה בעקרון אחדות הענישה הן ביחס לעונש שנגזר על נאשם 1, הכולל 40 חודשי מאסר בפועל בגין שמונה עבירות של סחיטה באיומים כמבצע עיקרי, והן ביחס לפסיקה הנוהגת במקרים דומים. בדיון שנערך לפניי הסכימה המשיבה לטענה לפיה גזר הדין חסר נימוק באשר לאופן גזירת העונש לנוכח שני האישומים, אולם לטענתה אין די בכך על מנת להצדיק התערבות והפחתה באופן אוטומטי, ולגופו של עניין נגזר עונש הולם.

4. על פי הלכת שוורץ (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 241, 277-282 (2000)) בבקשה מעין זו יש לאזן בין האינטרס הציבורי בריצוי מיידי של העונש ואמון הציבור במערכת אכיפת החוק, לבין שמירה על זכות הנאשם לערער על עונשו מבלי שריצוי עונש המאסר ייתר את הדיון בערעור. לכן על בית המשפט לבחון איזה מן השיקולים גובר בנסיבות המקרה הקונקרטי, תוך אומדן ראשוני ולכאורי בלבד של סיכויי הערעור. מבלי לקבוע מסמרות בעניין, מעיין בחומר שהובא לפניי על ידי בא כוח המבקש, עולה כי בשלב זה, טענות הסנגוריה – באשר לפער בין שני הנאשמים נוכח טיב ומספר העבירות שכל אחד ביצע והשוני בעברם הפלילי – הן בעלות משקל. עם זאת, לא ניתן להקל ראש בעבירות בהן הורשע המבקש – סיוע לסחיטה באיומים. המבקש הטיל

מורא על קרבנותיו, דרך פנייה ישירה אליהם, באופן שהוביל אותם לשלם כספים רבים לשותפיו מחשש כי האיזמים יתממשו. סבורני כי בנסיבות אלו, אף אם יתקבל הערעור, ואיני נוקט כל עמדה בנוגע לכך, לא נראה בשלב זה כי יקוצר עונש המאסר בפועל של 18 חודשים עד כדי המרתו בעבודות שירות או ביטולו כליל.

עם זאת, לנוכח העובדה כי המבקש ריצה עד כה שלושה חודשים וחצי במעצר, ולאור זכותו של הנאשם שחלוף הזמן עד להכרעה בערעור לא ייתר את הדיון בו, יש לוודא כי ההליך יישמע בהקדם, ודיון בעניינו יתקיים לכל המאוחר עד לסוף חודש ספטמבר.

5. בכפוף לאמור, הבקשה נדחית. המבקש יתייצב לריצוי מאסרו בבית מעצר קישון בתאריך 25.5.2014 עד השעה 9:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

ניתנה היום, י"ט באייר התשע"ד (19.5.2014).

ש ו פ ט